

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: H. F., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), toho času v
Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty 234
(dále jen ZZC),

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie,
Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Nádražní 2,
306 28 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 20.2.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.2.2023 č.j. KRPP-
120020-34/ČJ-2022-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 20.2.2023 předanou k poštovní přepravě České poště Ostrava 1 dne 22.2.2023 a soudu doručenou dne 23.2.2023 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.2.2023 č.j. KRPP-120020-34/ČJ-2022-030022, jehož kopie byla připojena a kterým bylo rozhodnuto tak, že se podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená

na 60 (šedesát) dní od okamžiku omezení osobní svobody v Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pod č.j. KRPP-120020-3/ČJ-2022-030022, prodloužená Rozhodnutím o prodloužení zajištění č.j. KRPP-120020-20/ČJ-2022-030022 o dalších 60 (šedesát) dní, následně prodloužená Rozhodnutím o prodloužení zajištění č.j. KRPP-120020-30/ČJ-2022-030022 o dalších 60 (šedesát) dní, se s odkazem na § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců prodlužuje o dalších 60 (šedesát) dní, tj. celkem na 240 (dvěstěčtyřicet) dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. **15.08.2022 v 10:15 hodin**.

2. V podané žalobě žalobce nejprve uvedl, že napadá rozhodnutí v celém rozsahu z důvodu, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena jeho práva. Domnívá se, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3 § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Namítal, že v případě jeho neexistuje reálný předpoklad vyhoštění a doba prodloužení zajištění o dalších 60 dnů žalovaný stanovil nepřezkoumatelným způsobem a má za to, že dosavadní postup v řízení spíše svědčí o nemožnosti uskutečnit jeho vyhoštění. Žalobce připomněl, že neschopnost příslušného státu zajistit vydání náhradního cestovního dokladu má relevanci pro hodnocení reálného předpokladu uskutečnitelnosti vyhoštění. Hodnocení, zda je předpoklad vyhoštění reálný, se nezakládá na jistotě, ale na pravděpodobnosti. Stačí tedy, že reálný předpoklad vyhoštění pravděpodobně absentuje a v zajištění cizince nelze pokračovat - to je i jeho případ.

Žalobce předně uvedl, že zajištění a jeho prodloužení představuje zcela mimořádný institut cizineckého práva. Rozhodnutím podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán prodlužuje dobu zajištění a stanoví dobu, o kterou se doba zajištění prodlužuje. Doba zajištění nesmí překročit 180 dní a počítá se od okamžiku omezení svobody (§ 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), resp. 365 dnů, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí (§ 125 odst. 3 téhož zákona).

Dále žalobce citoval část rozhodnutí rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 19.10.2011, č.j. 1 As 93/2011-79, týkající se požadavků stanovených pro odůvodnění doby zajištění správním orgánem. Napadené rozhodnutí postrádá výčet úkonů, které bude nutné v řízení ještě provést, ale žalovaný se pouze rozepisuje, co vykonal - konkrétně strana 3 až 5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí není hrubý odhad toho, kdy dojde, či dle zkušeností správních orgánů dochází, k ověření totožnosti a vystavení cestovního dokladu.

Také bylo uvedeno, že žalovaný již dne 6.9.2022 na příslušné velvyslanectví odeslal veškeré dokumenty týkající se zjišťování totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu. Žalobce za však celou dlouhou dobu svého zajištění neobdržel náhradní cestovní doklad. Z napadeného rozhodnutí vůbec nevyplývá, na základě čeho se žalovaný domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění žalobce dojde během lhůty prodlouženého zajištění, tedy během lhůty 60 dní. Skutečnost, že diplomatická pošta s dokumenty k ověření totožnosti žalobce byla odeslána do Kubánské republiky (dále jen **Kuba**) a poté pokračovala přes Francouzskou republiku (dále jen **Francie**) - Paříž do Tuniska, kam byla doručena dne 9.1.2023, nemůže vést k odůvodnění prodloužení jeho zajištění a tedy k jeho tíži. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný neměl prodlužovat dobu zajištění nad 180 dnů. Jde o zcela nestandardní (překročení základní maximální délky této lhůty) délku zajištění (omezení osobní svobody), s tím souvisí

zvýšení důrazu na kvalitu odůvodnění, a to včetně vyličení skutečností, jež k překročení této lhůty vedly a stavu řízení. Avšak žalovaný na tento požadavek rezignoval, pouze konstatoval, že v této věci nemohl žádné úkony nijak urychlit. Žalovaný fakticky přepsal důvody pro zajištění z předchozích rozhodnutí a v části týkající se skutkových okolností věci přidal pouze sdělení o „*zatoulané diplomatické poště*“. Tedy důvody pro rozhodnutí o prodloužení zajištění zůstaly nezměněny. Žalovaný již při vydání původního rozhodnutí o zajištění pracoval se stejnými informacemi jako v době vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění, a to, že žalobce nemá cestovní doklad, že bude nutné zajistit na příslušném zastupitelském úřadě ověření jeho totožnosti a následně požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, rovněž věděl, že bude nutné zajistit eskortu přes dotčený stát a komunikaci s domovským státem žalobcem.

Závěrem žalobce uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a dobu zajištění obsaženou ve výroku napadeného rozhodnutí za nepřiměřenou, a proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil v celém rozsahu a aby bylo jeho zajištění ukončeno bez zbytečného odkladu.

3. V žalobě žalobce žádal také o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud se však tímto návrhem nezabýval z důvodu, že ve věci rozhodl již před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku dle § 73 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**). Z toho důvodu považoval rozhodnutí o odkladném účinku za nadbytečné.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 8.2.2023 č.j. KRPP-120020-34/ČJ-2022-030022** bylo rozhodnuto o době zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění s odkazem na § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců tak, že se prodlužuje o dalších 60 (šedesát) dní, tj. celkem na 240 (dvěstěčtyřicet) dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 15.08.2022 v 10:15 hodin, jak uvedeno shora v bodě 1. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že žalobce byl kontrolován hlídkou policie Spolkové republiky Německo (dále jen **SRN**) dne 14.8.2022 v 08:22 hodin ve vlaku ALX 362 na trase Praha – Nürnberg, ve stanici Furth im Wald, při vstupu do SRN. Při kontrole nepředložil žádné doklady, které by jej opravňovaly ke vstupu a pobytu na území SRN, a proto byl policií SRN zadržen a dne 15.8.2022 v 10:00 hodin v Domažlicích na základě readmisní dohody mezi Českou republikou (dále jen **ČR**) a SRN předán žalovanému. Provedenou lustrací nebylo zjištěno, že by žalobce měl v ČR povolen jakýkoli druh pobytu, a proto byl dne 15.8.2022 v 10:15 hodin dle § 27 odst. 1 písm. d), odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o Policii**), zajištěn a eskortován na Policii ČR, Krajské ředitelství Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení bytových kontrol, pátrání a eskort, k provedení dalších úkonů.

Na základě výše uvedených skutečností bylo s žalobcem dne 15.8.2022 zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie (dále jen **EU**) podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Dne 15.8.2022 sepsal správní orgán s žalobcem protokol o výsledku účastníka správního řízení sepsaného pod č.j. KRPP-119915-8/ČJ-2022-030022 ve spise vedeném pod č.j. KRPP-120020-1/ČJ-2022-030022 (dále jen **protokol**), kde potvrdil výše uvedené skutečnosti a dále mimo jiné uvedl, že se jmenuje H. F., nar. X, st. přísl. X, trvale bytem X. Do ČR přicestoval dne 13.8.2022 vlakem ze Slovenska. Z Tuniska vycestoval 1.7.2022 letecky do Turecka dále přes Řecko, Chorvatsko, Srbsko, Maďarsko, Slovensko. Cestovní doklad měl vydaný, ale v Řecku mu někdo ukradl tašku i s cestovním dokladem. Nevěděl o tom, že k pobytu v ČR potřebuje povolení. Jiný doklad nemá. Jeho otec se jmenuje N. F., datum narození

nezná, je mu asi 65 let, bydlí ve svém domě na adrese X. Jeho matka R. F., již zemřela v roce 2009. Má jednoho bratra a dvě sestry. S otcem bydlí mladší sestra. Ostatní sourozenci již mají své rodiny, žijí jinde. Má středoškolské vzdělání, studoval 12 let. Vojenský výcvik neabsolvoval, zaplatil peníze, aby nemusel na vojnu. S cestou do Evropy mu nikdo nepomáhal. V minulosti měl povolený pobyt v Holandsku, ale ten mu již propadl. Nikde jinde povolen pobyt nemá. Pro legalizaci pobytu na území ČR nic neučinil, ČR pouze projížděl. V Tunisku si nějaké pojištění dělal, ale u sebe nemá nic, čím by to doložil. V ČR nikoho nemá, s nikým nesdílí společnou domácnost, nemá tady žádné příbuzné, ani zde nemá nikoho, kvůli komu by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Z Tuniska vycestoval 1.7.2022, otec na něj tlačil, aby odešel z domu, protože se znovu oženil. V Tunisku má otce, který ho ale doma nechce, sourozenci si žijí své životy. Do Tuniska se vrátit nechce, chtěl by vycestovat do Holandska. V případě návratu do domovského státu se bojí o svůj život, byl několikrát ohrožený na životě ze strany státu, protože o všem otevřeně mluvil. Na území ČR nemá žádný movitý ani nemovitý majetek, závazky ani pohledávky. Má peníze z Holandska, u sebe má asi 400,- Euro. Na území ČR nespáchal žádnou trestnou činnost, ani na něm nebyla páchána. ČR naposledy opustil včera, 14.8.2022, při cestě vlakem do Německa. Nikdy nežádal o mezinárodní ochranu v ČR a ani na území jiného členského státu EU. Je zdravý, žádné léky neužívá. O svém zajištění nepožaduje kohokoli vyrozumívat.

Na základě výše uvedených skutečností bylo 15.8.2022 žalobci vydáno Rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a stanovena doba zajištění 60 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 15.8.2022 od 10:15 hod. Žalobce byl následně umístěn v ZZC.

Dne 24.8.2022 byla na Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen **ŘSCP**) pod č.j. KRPP-120020-16/ČJ-2022-030022 odeslána žádost o ověření totožnosti žalobce a následného obstarání náhradního cestovního dokladu k vycestování cestou Velvyslanectví Tuniské republiky v Praze (dále jen **Velvyslanectví Tuniska**). Dne 7.10.2022 byla správnímu orgánu doručena odpověď ŘSCP č.j. CPR-27229-06/ČJ 2022-930311-T247 (KRPP-120020-17/ČJ-2022-030022), kde je mimo jiné uvedeno, že ŘSCP odeslalo dne 6.9.2022 na Velvyslanectví Tuniska veškeré dokumenty týkající se zjišťování totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu žalobci, které ale ŘSCP nedoručilo žádnou odpověď k totožnosti žalobce. ŘSCP sdělilo, že v předchozích případech ověřování totožnosti státních příslušníků Tuniska byla s Velvyslanectvím Tuniska velmi dobrá spolupráce, kdy byl v několika případech vydán náhradní cestovní doklad a následně byla provedena realizace správního vyhoštění. Lhůta odpovědi ze strany velvyslanectví je v těchto případech minimálně dva měsíce, proto dle sdělení ŘSCP není možné provést realizaci správního vyhoštění žalobce zpět do domovského státu ve lhůtě současného zajištění, tj. do 13.10.2022.

Dne 11.10.2022 bylo žalobci prodlouženo zajištění Rozhodnutím o prodloužení zajištění č.j.: KRPP-120020-20/ČJ-2022-030022 dle § 124 odst. 3 s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 60 dní, tj. celkem na 120 dní od okamžiku omezení osobní svobody. Dne 20.10.2022 žalobce podal žalobu proti rozhodnutí správního orgánu o prodloužení zajištění, ve spise pod č.j.: KRPP-120020-22/ČJ-2022-030022. Krajský soud v Plzni dne 16.11.2022 Rozsudkem pod č.j.: 16 A 28/2022-25 rozhodl o zamítnutí výše uvedené žaloby. Dne 6.12.2022 bylo správnímu orgánu doručeno sdělení ŘSCP č.j. CPR-27229-08/ČJ-2022 930311-T247 (KRPP-120020-29/ČJ-2022-030022), kde byly zopakovány skutečnosti

z odpovědi ŘSCO ze dne 7.10.2022 a mimo jiné zde bylo uvedeno, že v rámci úřední činnosti je ŘSCP známo, že Velvyslanectví Tuniska spolupracuje a ověřuje totožnost, a proto nelze předjímat neověření totožnosti žalobce. Lhůta odpovědi ze strany velvyslanectví je v těchto případech minimálně dva měsíce až tři měsíce, v některých případech však může být lhůta na odpověď ještě delší. Po ověření totožnosti, jelikož výše uvedený cizinec odmítá dobrovolný návrat, budou následovat další časově náročné úkony. Po vystavení náhradního cestovního dokladu bude ŘSCP zajišťovat letenky pro žalobce a policejní doprovod, žádat velvyslanectví Tuniska v ČR a velvyslanectví ČR v Tunisku o součinnost pro eskortující policisty. Dále je potřeba zažádat o povolení k tranzitu. Z důvodu logistického zabezpečení a nutnosti spolupráce na diplomatické úrovni může zajištění uvedených náležitostí potřebných k realizaci správního vyhoštění trvat až 40 dnů. Na základě výše uvedených skutečností není dle sdělení ŘSCP možné provést realizaci správního vyhoštění žalobce zpět do domovského státu ve lhůtě současného zajištění, tj. do 12.12.2022. Dne 7.12.2022 bylo žalobci prodlouženo zajištění Rozhodnutím o prodloužení zajištění č.j.: KRPP-120020-30/ČJ-2022-030022 dle § 124 odst. 3 s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 60 dní, tj. celkem na 180 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

Dále dne 25.1.2023 byla správnímu orgánu doručeno sdělení ŘSCP č.j. CPR-27229-11/ČJ-2022-930311-T247 (KRPP-120020-33/ČJ-2022-030022), kde byly uvedeny skutečnosti uvedené již v předchozím sdělení a mimo jiné, že Velvyslanectví Tuniska dosud na ŘSCP nedoručilo žádnou odpověď k totožnosti žalobce. Dne 6.12.2022 byl učiněn dotaz prostřednictvím emailu na stav ověřování totožnosti, na tento email nebylo odpovězeno. Dne 17.1.2023 byl zaslán písemný dotaz na Velvyslanectví Tuniska, ohledně stavu řízení ve věci ověřování totožnosti žalobce. V této věci bylo ŘSCP dne 19.1.2023 telefonicky oznámeno Velvyslanectvím Tuniska, že diplomatická pošta s dokumenty k ověření totožnosti žalobce byla odeslána na Kubu a poté pokračovala přes Francii – Paříž do Tuniska, kam byla doručena dne 9.1.2023, a proto vzniklo dlouhé časové prodlení v ověřování totožnosti. ŘSCP však k této věci dále sdělilo, že v předchozích případech ověřování totožnosti státních příslušníků Tuniska byla s Velvyslanectvím Tuniska velmi dobrá spolupráce, kdy byl v několika případech vydán náhradní cestovní doklad a následně byla provedena realizace správního vyhoštění. V rámci úřední činnosti je ŘSCP známo, že velvyslanectví Tuniska spolupracuje a ověřuje totožnost, a proto nelze předjímat neověření totožnosti žalobce. Dále byl popsán předpoklad délky odpovědi ze strany Velvyslanectví Tuniska, jak je byla již popsána výše a následné kroky, které bude nutné učinit. Z důvodu logistického zabezpečení a nutnosti spolupráce na diplomatické úrovni může zajištění uvedených náležitostí potřebných k realizaci správního vyhoštění trvat až 40 dnů. Na základě shora uvedených skutečností není dle sdělení ŘSCP možné provést realizaci správního vyhoštění žalobce zpět do domovského státu ve lhůtě současného zajištění, tj. do 10.2.2023. Tyto skutečnosti jsou podloženy: Podklady z readmise a správního řízení ve spise č.j. KRPP-120020-1/ČJ-2022-030022, Rozhodnutí o zajištění č.j. KRPP-120020-3/ČJ-2022-030022 ze dne 15.8.2022, Sdělení z ŘSCP č.j. CPR-27229-06/ČJ-2022-930311-T247 ve spise pod č.j. KRPP-120020-17/ČJ-2022-030022, Rozhodnutí o prodloužení zajištění č.j. KRPP-120020-20/ČJ-2022-030022 ze dne 11.10.2022, Sdělení z ŘSCP č.j. CPR-27229-08/ČJ-2022-930311-T247 ve spise pod č.j. KRPP-120020-29/ČJ-2022-030022, Rozhodnutí o prodloužení zajištění č.j. KRPP-120020-30/ČJ-2022-030022 ze dne 7.12.2022, Sdělení z ŘSCP č.j. CPR-27229-11/ČJ-2022-930311-T247 ve spise pod č.j. KRPP-120020-33/ČJ-2022-030022.

Ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovuje obecné podmínky zajištění, k jednotlivým bodům byl správní orgán veden následujícími úvahami: Správní orgán nemá pochybnosti o věku žalobce, na první pohled je zjevně starší 15-ti let. Žalobce ve správním řízení vedeném pod č.j. KRPP-119915/ČJ-2022-030022 vystupoval pod totožností H. F., nar. X, kdy stejnou totožnost uváděl i policii Německa. Svůj věk nikterak nezpochybnil. Dne 15.8.2022 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPP-119915/ČJ-2022-030022 dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na 1 (jeden) rok, které žalobce převzal osobně a nabylo právní moci dne 26.8.2022. Žalovaný dále uvedl, že dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření neuloží u cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Žalobce v protokolu uvedl, že chce vycestovat do Nizozemska, ale jak podotkl žalovaný, žalobce nebyl oprávněn ke vstupu do ČR a dále není oprávněn ke vstupu do Nizozemska a ani do jiného smluvního státu. V protokolu žalobce sám mimo jiné uvedl, že v ČR nemá žádnou stálou adresu pobytu, nemá, u koho by mohl bydlet a nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, tj. nemá dostatečnou částku k poskytnutí finanční záruky dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu nelze toto zvláštní opatření za účelem vycestování z území žalobci uložit. V tomto daném případě by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo nedostačující, neboť zde není záruka, že žalobce vycestuje zpět do Tuniska. Správní orgán po zhodnocení všech výše uvedených okolností případu dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty a je dostatečně odůvodněno vydání rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť dle tohoto ustanovení je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Žalovaný k tomuto uvedl, že žalobce nechce dobrovolně vycestovat do Tuniska, ale chce cestovat dále do Nizozemska, kde již v minulosti byl, v současné době v Nizozemsku nemá povolený pobyt a ani v jiném členském státě EU, nemá na území ČR žádnou stálou ani doručovací adresu a nemá platný cestovní doklad. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že žalobce nechce opustit území členských států EU.

K naplnění zákonných podmínek zajištění dle § 125 zákona o pobytu cizinců (prodloužení doby zajištění nad základní dobu 180 dnů) žalovaný uvedl, že první podmínka prodloužení doby zajištění nad základní dobu 180 dnů – uskutečnitelnost vyhoštění v době trvání zajištění – je splněna, neboť příslušný orgán, který vyřizuje nutné doklady k realizaci vyhoštění (ŘSCP) opakovaně uvádí, že spolupráce s velvyslanectvím Tuniska je dobrá a v minulosti došlo v obdobných případech k zajištění všech dokladů a listin a k realizaci vyhoštění občana Tuniska a vrácení zpět do Tuniska. Druhou podmínkou je, že i přes řádné úsilí policie dochází ke zpoždění ze strany třetích stran při získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění. Třetí stranou je v tomto případě Tunisko a její úřady, které zajišťují ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu žalobci. Zpoždění je tedy výhradně na straně Tuniska. Policie vyvíjí zcela bez pochyby řádné úsilí, včas oslovila příslušné orgány Tuniska se žádostí o zajištění nezbytných dokladů k realizaci správního vyhoštění žalobce, navíc opakovaně urguje a dotazuje se na průběh vyřizování žádosti. Více nemůže policie činit, proto je její úsilí řádné. Správní orgán tedy konstatoval, že jsou splněny podmínky pro prodloužení zajištění žalobce nad základní dobu 180 dní stanovenou v § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný dále zhodnotil možnost uložení zvláštního opatření, kde mimo jiné uvedl, že dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření (a také v souladu s judikaturou NSS) neuloží u cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Žalobce v protokolu uvedl, že chce vycestovat do Nizozemska, ale není oprávněn ke vstupu do Nizozemska (do jiného smluvního státu), správnímu orgánu tedy nezbylo než konstatovat, že zvláštní opatření dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců nelze uložit.

Následně se žalovaný zabíral dobou zajištění, když zopakoval dosavadní průběh zajištění žalobce a obsah sdělení Velvyslanectví Tuniska a také ŘSCP, k čemuž uvedl, že doba prodloužení zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce. Složitost přípravy výkonu správního vyhoštění spočívá ve skutečnosti, že do dnešního dne nebyla v dané věci doručena na ŘSCP z Velvyslanectví Tuniska žádná odpověď. V rámci předchozí úřední činnosti je ŘSCP známo, že Velvyslanectví Tuniska spolupracuje a ověřuje totožnost u dožadovaných cizinců. Po ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, jelikož žalobce odmítá dobrovolný návrat, a projevil i v době svého probíhajícího zajištění vůli nesouhlasu s vyhoštěním do země původu, budou provedeny navazující časově náročné úkony. ŘSCP bude zajišťovat letenky pro žalobce a policejní doprovod, žádat Velvyslanectví Tuniska v ČR a Velvyslanectví ČR v Tunisku o součinnost pro eskortující policisty. Do vydání cestovního dokladu žalobce nelze výkon správního vyhoštění realizovat. Po ověření a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění žalobce realizuje ŘSCP vycestování z území v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán konstatoval, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše. Nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu cizinců, bude zajištění bezodkladně ukončeno. Správní orgán průběžně po dobu zajištění cizince prověřoval a dále prověřovat bude, zda důvody zajištění trvají.

Rovněž se žalovaný zabýval zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jsou v současnosti známy, a které vyšly v řízení najevo. Tyto překážky žalovaný předběžně posoudil a učinil si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. To vše s vědomím, že o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Jedinou překážkou, která v současné době brání realizování správního vyhoštění je, že se doposud nepodařilo ŘSCP ověřit totožnost žalobce a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu, i když komunikuje s Velvyslanectvím Tuniska, které provádí kroky k ověření totožnosti žalobce. Žalovaný se zabýval úvahou, zda existuje reálný předpoklad pro vyhoštění, tak jak to požaduje (mimo jiné) návratová směrnice a jak již judikoval ve svém rozsudku NSS a dospěl k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje. Jak již vyplývá z předchozích odstavců, je v současnosti správní vyhoštění realizovatelné. Žalovaný a ani ŘSCP nemohli a nemohou žádným způsobem ovlivnit formu odeslání diplomatické pošty s dokumenty k ověření totožnosti žalobce do Tuniska, neboť k tomuto je oprávněno pouze Velvyslanectví Tuniska. Velvyslanectví Tuniska zaslalo dokumenty, jak samo uvedlo, standartním způsobem, avšak došlo k tomu, že předmětná zásilka šla přes Kubu a Francii, čímž došlo k doručení dokumentů do Tuniska až dne 9.1.2023. Na základě uvedeného došlo k prodloužení lhůty pro ověření totožnosti žalobce. Správní orgán nemohl tyto úkony činěné velvyslanectvím žádným způsobem urychlit, neboť v průběhu získávání nezbytných dokladů pro realizaci správního vyhoštění došlo i přes úsilí ŘSCP ke zpoždění ze strany Velvyslanectví Tuniska. Správní orgán proto přistoupil k prodloužení zajištění

žalobce. Správní orgán bude v době trvání zajištění žalobce průběžně zkoumat, zda trvají důvody zajištění, zda nenastaly důvody pro využití mírnějšího opatření (§ 123b zákona o pobytu cizinců) a zda nenastaly skutečnosti negativně ovlivňující realizovatelnost správního vyhoštění. V takovém případě správní orgán žalobce neprodleně propustí ze zajištění.

Následně se žalovaný v souladu s judikaturou NSS zabýval též otázkou zajištění práva na soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů, když NSS v minulosti judikoval, aby bylo dostatečně zajištěno toto právo, měla by doba zajištění být stanovována v cca měsíčních intervalech (z důvodu možnosti podání žaloby ve správním soudnictví pouze 1x proti každému rozhodnutí o prodloužení zajištění). Žalovaný konstatoval, že citovaný nálezn NSS se vztahoval k již neúčinnému znění zákona o pobytu cizinců a účinná zákonná úprava dostatečně zajišťuje právo žalobce na přezkum tohoto rozhodnutí. Správní orgán vyhodnotil všechny výše popsané skutečnosti z pohledu, že zajištění žalobce je nejzávažnějším možným opatřením a závažným zásahem do jeho oprávněných zájmů a osobních svobod. Také porovnal protichůdné zájmy žalobce (osobní svoboda), zájmy ČR a EU (aby na území pobývaly jen osoby, které mají oprávnění k pobytu a cizinci bez pobytového oprávnění aby vycestovali z území) a dospěl k závěru, že vydání rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené uvedeným důvodům zajištění. Správní orgán závěrem konstatoval, že žalobce si své omezení osobní svobody spolu způsobil, protože porušuje a nerespektuje zákony ČR zejména tím, že na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn. Na území ČR nemá stálou adresu pobytu, chce pokračovat v cestě do Nizozemska. Žalobce v protokolu uvedl, že nemá dostatek prostředků k vycestování z území ČR, nechce vycestovat dobrovolně do Tuniska. Žalobci bylo v ZZC nabídnut dobrovolný návrat ze strany Ministerstva vnitra, to však odmítl.

Žalobce nerespektoval právní řád ČR, což vede správní orgán k důvodné obavě, že nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Z chování žalobce lze vyvodit, že území ČR nepředstavuje pro žalobce cílovou zemi, proto nebude mít zájem přistoupit na spolupráci s českými správními orgány. Správní orgán konstatoval, že vydání rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše. Dále vyhodnotil všechny výše popsané skutečnosti z pohledu, že zajištění žalobce je nejzávažnějším možným opatřením a závažným zásahem do jeho oprávněných zájmů a osobních svobod. Správní orgán porovnal protichůdné zájmy žalobce (osobní svoboda), zájmy ČR a EU (aby na území pobývaly jen osoby, které mají oprávnění k pobytu a cizinci bez pobytového oprávnění aby vycestovali z území) a dospěl k závěru, že vydání rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše.

Na závěr žalovaný konstatoval s ohledem na skutečnost, že žalobce nechce dobrovolně vycestovat do Tuniska a má v úmyslu dále pokračovat do jiného členského státu, v tomto případě do Nizozemska, že nezbývá než přistoupit k prodloužení zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění, neboť je zde důvodné podezření, že žalobce bude pokračovat dále ve své cestě do Nizozemska.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 1.3.2023** mimo jiné popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že postupoval v souladu s právem a má za to, že se důkladně a dostatečně zabýval otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, což i odůvodnil v napadeném rozhodnutí o zajištění žalobce. Žalovaný důkladně zkoumal zákonné podmínky zajištění dle § 125 zákona o pobytu cizinců a v tomto konkrétním případě uvedl, že byly podmínky zajištění splněny, neboť příslušný orgán ŘSCP, který zajišťuje

potřebné doklady k realizaci, v tomto případě náhradní cestovní doklad pro žalobce, opakovaně uváděl, že realizace správního vyhoštění žalobce zpět do Tuniska je reálná. Žalovaný dále uvedl, že v současné době dochází ke zpoždění samotné realizace ze strany Tuniska a jejich úřadů, a nemůže žádným způsobem ovlivnit dílčí kroky, které činí v tomto případě Velvyslanectví Tuniské republiky a její úřady. Následně se také vyjádřil k odkladnému účinku a uvedl, že nesouhlasí s jeho přiznáním. Na základě výše uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl a nepřiznal žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení. Na závěr žalovaný uvedl, že souhlasí, aby soud rozhodl bez jednání, nepožaduje osobní zastoupení na jednání, ani neuplatnil náhradu nákladů řízení.

6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 8.2.2023 i ve vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 1.3.2023 odpovídají obsahu spisu. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 8.2.2023 žalobce převzal osobně dne 9.2.2022 za přítomnosti tlumočníka jazyka arabského.
7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).“
9. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
10. Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“*

11. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.“
12. Dle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že „policie je oprávněna prodloužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.“
13. Podle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „Doba trvání zajištění podle odstavce 2 písm. a) a b) nesmí překročit v souhrnu 545 dnů, podle odstavce 2 písm. c) 365 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
14. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 8.2.2023 z důvodů v ní uvedených. Soud však žalobu neshledal důvodnou s ohledem na níže uvedené.
15. Nejprve soud uvádí, že již ve věci zajištění žalobce a prodloužení doby zajištění žalobce zdejší soud rozhodoval v předchozím řízení vedeným pod sp. zn. 16 A 28/2022. Vzhledem tomu, že mnohé argumenty žalobce zůstávají stejné, soud odkazuje na své předchozí rozhodnutí v uvedené věci a současně částečně zopakuje svoji předchozí argumentaci.
16. Na úvod soud uvádí, že podle čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (dále jen **Směrnice 2008/115**) platí, že zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění (odst. 1). Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat, nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (odst. 4). Různé jazykové verze směrnice používají výrazy, které mají v běžném jazyce podobný, nikoliv však stejný význam (předpoklad vyhoštění skutečný, odůvodněný, rozumný, postačující). Soudní dvůr Evropské unie (dále i **SD EU**) k tomu v rozsudku velkého senátu ve věci C-357/09 PPU, Said Šamilovič Kadzoev (Chučbarov) ze dne 30.11.2009 uvedl, že čl. 15 odst. 4 Směrnice 2008/115 musí být vykládán tak, že pouze skutečný předpoklad, že může dojít k úspěšnému vyhoštění s ohledem na lhůty stanovené v odstavcích 5 a 6 téhož článku, odpovídá reálnému předpokladu pro vyhoštění a že ten neexistuje, jestliže se zdá nepravděpodobné, že dotčený bude s přihlédnutím k uvedeným lhůtám přijat ve třetí zemi. Tím považoval obsah čl. 15 odst. 4 Směrnice za upřesněný (srov. odst. 60 rozsudku SD EU ve věci C-146/14 PPU, Mahdi, ze dne 5.6.2014). Z hlediska míry důkazu potřebného pro rozhodnutí žalovaného, potažmo soudu, jde o vyjasnění pouze částečné, protože užívá stejných slov jako text samotné směrnice.
17. Nezákonnost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění však nezpůsobují problémy při získávání náhradních cestovních dokladů, pokud je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný. V této věci žalovaný nebyl při přípravě vyhoštění pasivní a zdržení vyhoštění bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů země původu žalobce v kombinaci s tím, že sám žalobce cestoval bez cestovních dokladů. Tyto dvě skutečnosti totiž nelze klást k tíži žalovanému (rozsudky NSS č.j. 7 Azs 336/2018-70 ze dne 25.4.2019, č.j. 6 Azs

353/2018-20 ze dne 13.2.2019, č.j. 10 Azs 275/2015-40 ze dne 27.4.2016, č.j. 3 Azs 283/2015-62 ze dne 16.3.2016).

18. Závěr o uskutečnitelnosti vyhoštění je tedy dán, pokud je alespoň možné (potenciálně), že k němu v době zajištění dojde. Tak je třeba rozumět závěrům usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150. Účelu prodloužení zajištění lze dosáhnout i tehdy, kdy je vyhoštění méně pravděpodobné než jeho nemožnost (srov. i rozsudky NSS ze dne 14.4.2016 č.j. 9 Azs 2/2016-71 a č.j. 3 Azs 283/2015-62). Ve vztahu k textu čl. 15 odst. 4 Směrnice 2008/115 je třeba výše uvedené závěry chápat tak, že možnost vyhoštění musí být skutkově podložena tak, že vyhoštění lze alespoň rozumně očekávat v nejdelsí přípustné době zajištění.
19. V poměrech souzené věci to znamená, že žalovaný měl jednat bez prodlení a měl si ujasnit, zda je vyhoštění v době zajištění žalobce alespoň možné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tak žalovaný učinil a jeho úvahy mají dostatečnou oporu ve správním spise. Žalovaný spolu s ŘSPC učinil a činí veškeré kroky k uskutečnění vyhoštění včas, vynakládají veškerou možnou iniciativu, která je z jejich strany možná. V současné době je postup žalovaného závislý především na součinnosti zastupitelského úřadu Tuniska, který také postupně činí kroky k ověření identity žalobce. Skutečnost, že obstarání náhradních dokladů ztěžuje zastupitelský úřad země původu žalobce, je zákonem výslovně předvídaným důvodem pro prodloužení zajištění [§ 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců], takže tuto skutečnost zjevně lze klást k tíži žalobce. Nemění se nic ani na tom, že problémy s identifikací žalobce mají původ právě na jeho straně – cestoval přes několik států EU bez svého cestovního dokladu, aniž by se pokusil zajistit si nový cestovní doklad. Je tedy namístě, aby nesl všechny – i negativní – následky takového jednání.
20. K uvedenému soud poukazuje také na rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2021, č. j. 6 Azs 129/2021-31: *„Zajištění stěžovatele bylo prodlouženo právě s ohledem na délku procesu vydání náhradního cestovního dokladu, kterou však zapříčinily prodlevy na straně tuniských orgánů. Z ničeho nevyplývá, že by tyto prodlevy souvisely s neochotou stěžovatele ke spolupráci (například že by chyběly některé údaje o stěžovateli, bez kterých mu nelze vydat náhradní cestovní doklad). Popsaná situace by mohla ospravedlnit prodloužení zajištění podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který umožňuje prodloužit zajištění cizince na více než 180 dnů v případě, že v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí [srov. též čl. 15 odst. 6 písm. b) návratové směrnice].“* Soud má tedy za to, že žalovaný byl dostatečně iniciativní a učinil kroky k realizaci vyhoštění žalobce, proto má tuto námitku za nedůvodnou.
21. Žalobce namítal absenci dílčích kroků, které mají proběhnout v rámci prodloužení zajištění za účelem jeho vyhoštění. Soud k tomuto uvádí, že ohledně odůvodnění doby prodloužení zajištění NSS v rozsudku ze dne 19.10.2011, č.j. 1 As 93/2011-79, konstatoval, že *„správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu).“* Soud na tomto místě musí uvést, že jednotlivé dílčí kroky pro realizaci vyhoštění byly obsaženy v rozhodnutí o prvotním zajištění ze dne 15.8.2022 č.j. KRPP-120020-3/ČJ-2022-030022, a to na straně 4-5 a také žalovaný znovu

zopakoval jednotlivé kroky ve výše uvedených rozhodnutích o prodloužení č.j. KRPP-120020-20/ČJ-2022-030022, č.j. KRPP-120020-30/ČJ-2022-030022 a také v napadeném rozhodnutí např. na straně 4-5, 8.

22. Soud z odůvodnění napadeného rozhodnutí shledal, že posledním krokem před samotným vyhoštěním je ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradních cestovních dokladů Velvyslanectvím Tuniska. Je pravdou, že žalovaný neuvedl vlastní úvahu, jak dlouho tento krok potrvá, neboť to není v jeho pravomoci, ale převzal úvahu ŘSCP o délce trvání tohoto kroku na straně Velvyslanectví Tuniska. Jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, je to právě ŘSCP, které žádá jednotlivá velvyslanectví o spolupráci a na základě zkušeností s jednáním s Velvyslanectvím Tuniska uvedlo, že jejich odpověď trvala v předchozích případech minimálně 2 měsíce. Žalovaný tedy tyto závěry ze sdělení ŘSCP ze dne 7.10.2022, 6.12.2022 a 25.1.2023 převzal, jako podklad k určení doby prodloužení zajištění žalobce. K tomuto NSS ve svém rozsudku ze dne 13.10.2022 č.j. 9 Azs 107/2022-41 uvádí, že „V rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, splňuje náležitosti odůvodnění konkrétní doby prodloužení úvaha spočívající v převzetí obsahu sdělení jiného orgánu veřejné moci coby skutkového zjištění.“
23. Vzhledem k výše uvedenému má tedy soud za to, že jednotlivé dílčí kroky byly dostatečně popsány a doba prodloužení zajištění byla dostatečně odůvodněna. Dle názoru soudu dosavadní postup žalovaného směřující k vyhoštění žalobce a s tím související jeho zajištění není v rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy ani s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců či § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu. Z toho důvodu má soud za to, že tato námitka žalobce je také nedůvodná.
24. V návaznosti na výše uvedené soud odkazuje závěry vyjádřené v rozsudcích NSS ze dne 31.7.2013 č. j. 1 As 90/2011-124, kdy vyslovil, že „rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“ či ze dne 10.4.2014 č. j. 2 As 115/2013 - 59, kdy NSS konstatoval, že „... pokud se skutkové okolnosti, které byly podkladem rozhodnutí o zajištění cizince, nezměnily, postačí při rozhodování o prodloužení zajištění na toto odůvodnění odkázat a není tak nutné znovu zevrubně popisovat důvody, které policii k zajištění přiměly.“
25. Žalobce také poukázal na rozsudky NSS zabývající se povinností správního orgánu zabývat se realizovatelností vyhoštění. K tomuto soud jenom opakuje, že jedinou překážkou, která v tuto chvíli brání ve vyhoštění žalobce, je fakt, že se žalobce přicestoval do ČR bez patřičného oprávnění a svého cestovního dokladu, a Velvyslanectví Tuniska ještě nebylo schopno ověřit jeho totožnost a vydat mu tak náhradní cestovní doklad. Vzhledem k tomu má soud za to, že vyhoštění žalobce je realizovatelné a žalovaný se s touto otázkou dostatečně vypořádal.

26. Na závěr soud uvádí, že neshledal v napadeném rozhodnutí žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků a považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, ale také v souladu s čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, vydané v souladu s platnou právní úpravou a obsahující dostatečné i srozumitelné odůvodnění, ač je žalobce opačného názoru.
27. Vzhledem ke všem zjištěným rozhodným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla soudem shledána důvodnou.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však žádné náklady řízení nepožadoval, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 9. března 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně